

RACHEL WELLS

Alfie

Kat in de kou

VERTALING JET MATLA

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Rachel Wells

Oorspronkelijke titel: *A Friend Called Alfie*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland

Vertaling: Jet Matla

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0884 4

ISBN978 94 027 6288 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2021

Originele uitgave verschenen bij Avon, een divisie van HarperCollins UK, Londen.

Rachel Wells asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

De lucht van Devon had iets speciaals, en verschilde daardoor van de lucht in Edgar Road in Londen, waar we meestal waren. De zeebries woelde door mijn vacht, hij was troostend en verkoelend tegelijk. We hadden een tijd vol stress achter de rug en ik en mijn kitten George – die waarschijnlijk zou protesteren dat hij geen kitten meer was maar een volwassen kat – genoten van onze welverdiende vakantie. We waren wel toe geweest aan een verandering van omgeving.

We hadden twee weken vakantie gehad in het vakantiehuis van mijn mensengezin, Huize Zeebries in Lynstow, Devon. Het mensengezin bestond uit Claire, Jonathan en hun kinderen: Toby en Summer. En dan was er natuurlijk de kattenfamilie: mijn zoon, George, en vriend Bert, die echt in Zeebries woonde. Bert had daar zijn intrek genomen in de periode dat het leegstond. Toen het huis van ons werd, mocht hij blijven en hij was een van onze beste vrienden geworden. Al zagen we hem niet zo vaak als we wilden, we vermaakten ons altijd prima wanneer we langskwamen. Bert was veel zelfstandiger dan George en ik, hij had jarenlang zijn kostje bij elkaar gescharreld voor we hem leerden kennen. Eerlijk gezegd zijn George en ik altijd behoorlijk in de watten gelegd, en ik zou niet anders meer willen.

Zo was het niet altijd geweest, want er was een tijd dat ik een zwerfkat was en ook voor mezelf moest zorgen. Mijn eerste baasje, Margaret, overleed toen ik nog maar een jong katje was, waardoor ik met een gebroken hart aan het zwerven sloeg. Ik werd een drempelkat – een kat met verschillende huizen en baasjes – wat veel voordelen opleverde, dat verzeker ik je, maar daarover later meer. Dus gelukkig kwam ik na wat omzwervingen in Edgar Road

terecht, waar ik mijn huidige baasjes leerde kennen. George kwam als kitten op mijn hoofdadres en hij had nooit voor zichzelf hoeven zorgen. Hij is nog veel verwender dan ik, maar hij heeft een hartje van goud, en ik hou meer van hem dan van alle sardientjes ter wereld.

We hadden een zwaar jaar achter de rug, George en ik. Mijn vriendin Tijger – de poes die George als zijn moeder beschouwde – was ziek geworden en was vlak voor Kerstmis gestorven. We rouwen nog steeds om haar, ik denk dat je nooit ophoudt met diegenen van wie je hield te missen, en ik heb veel liefde gekend en verloren in mijn leven. Maar als drempelkat heb ik ook weer veel mensen in mijn leven gekregen – Claire en Jonathan en hun kinderen Toby en Summer, Polly en Matt met hun kinderen Henry en Martha, en Franceska en Tomasz met hun jongens Aleksy en Tommy. Met hen en andere mensen in de straat zul je snel genoeg kennismaken.

Hoewel dit jaar op vele manieren ongelukkig was geweest, was het belangrijkste dat we ervan leerden dat het leven doorging, hoeveel verdriet je ook in je hart had, dus ook wij moesten doorgaan.

‘Ik weet het! Waarom gaan we niet naar de zandduinen?’ stelde George voor.

‘Wie het laatst komt, is een hond!’ riep Bert, die bij ons stond op het strand, en hij vloog ervandoor. We volgden hem op de voet. Ademloos kwam ik een fractie van een seconde na George en Bert aan.

‘En noem mij geen hond,’ waarschuwde ik en ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Ze lachten allebei.

‘Ik ga lekker op mijn kont naar beneden glijden,’ zei George en zijn zorgeloze stemmetje maakte me blij. Hij draaide zich op zijn achterste en probeerde over het zand naar beneden te glijden, maar het probleem is dat zand niet zo glibberig is; het bestaat uit korreltjes die als lijm aan je vacht kleven. Ik liep naar George om

hem een duwtje met mijn poot te geven. Maar ik struikelde over zijn staart en kwam bijna met een bons boven op hem terecht.

‘Miauw!’ riep ik.

‘O pap,’ zei hij boos, terwijl we naar beneden rolden. Al was het een beetje eng, we kwamen zonder kleerscheuren beneden aan het duin terecht.

‘Dat was lollig, pap,’ riep George en daardoor bedacht ik dat hij wel snel opgroeide, maar desondanks nog steeds op allerlei manieren een kitten was. ‘Nog een keertje?’

‘Ik moet even op adem komen,’ smeekte ik. Want ik was beslist geen kitten meer, op wat voor manier dan ook, maar ik deed wel alles voor mijn jongen.

‘Kom op, George,’ riep Bert vanaf de top. ‘Laat Alfie maar even bijkomen. Ik rol wel met je naar beneden. Het zag er inderdaad grappig uit.’

De rest van de avond bleven we spelen en rollen en genieten van het strand en zo vonden we daar de ontspanning die we nodig hadden. Het was weer zo’n avond die ons gelukkig maakte.

Niet alleen George en ik hadden een verzetje nodig gehad, ook mijn mensengezin was eraan toe geweest. Jonathan had net promotie op zijn werk gemaakt, wat natuurlijk goed is, maar het betekende wel dat hij langer moest werken, en harder dan daarvoor. Claire had gezegd dat hij achter die functie aan moest gaan, maar ze maakte zich er ook wel zorgen over wat het voor ons als gezin zou betekenen. Ze moest hem echter steunen, omdat we wisten dat Jonathan het alleen voor ons deed, zodat hij meer sardientjes voor George en mij kon kopen – jammie! – en goede scholen voor de kinderen kon betalen (wat dat ook mocht betekenen). Claire had zelfs een nieuwe auto gekregen. Dus deze broodnodige vakantie had ons allemaal weer samengebracht en we zagen weer wat een liefhebbende familie we waren. Niet zonder problemen natuurlijk, maar er bestaat geen gezin zonder problemen, nog zoiets wat ik

door schade en schande had geleerd. En toen ik Jonathan en Claire 's avonds als de kinderen sliepen hoorde praten, begreep ik dat ze allebei een beetje nerveus waren over hoe het zou gaan met die nieuwe functie, en hoe ze ermee zouden omgaan als Jonathan niet meer zo vaak thuis zou zijn. Ik deed mijn best me geen zorgen te maken over hen, maar makkelijk was anders: ik maakte me zorgen over iedereen van wie ik hield.

In de vakantie picknickten Claire, Jonathan en de kinderen op het strand, ze maakten wandelingen en fietstochtjes. George had geprobeerd mee te liften in het fietsmandje, maar hij viel steeds maar weer op het stuur van Toby, zodat Claire hem daaruit had verbannen.

Wanneer zij hun mensenuitjes hadden, beleefden wij onze kat-tenavonturen. Bert was een erg sportieve kat en nam ons vaak mee op wat hij 'boerenwandelingen' noemde. Het leek meer op veldrennen, want de eerste keer dat we dat deden werden we klemgezet door een kudde schapen, waaraan we ternauwernood ontsnapten. Bert en George klommen in een boom terwijl ik veilig beneden bleef. En natuurlijk gingen we naar het strand, dat we vooral 's avonds voor onszelf hadden. Na het verlies van Tijger had ik niet doorgehad hoezeer ik een andere omgeving nodig had. Claire zei dat Devon als een pepmiddel was en daar had ze gelijk in, want ik kon voor het eerst sinds ik Tijger was kwijtgeraakt weer normaal ademen.

's Avonds in het vakantiehuis kookte Claire, Jonathan ontspande en de kinderen, moe van het buitenspelen, sliepen diep. Soms kwamen er burens langs, of kwam er iemand babysitten zodat Claire en Jonathan een avondje naar de plaatselijke pub konden gaan. We stonden op goede voet met een paar andere gezinnen in het dorp. Zeebries was een tweede thuis geworden. Zelfs de naaste buurvrouw, Andrea, die eens had geprobeerd ons uit het huis te verjagen, was onze vriendin geworden. Het is een lang verhaal

dat eindigde met het in brand steken van Zeebries, maar gelukkig hadden Bert en ik dat plan weten te verijdelen en het huis gered. Dat deed ik nu eenmaal. Zoals gezegd, het is een lang verhaal, maar Andrea, die verlaten was door haar man, had nu een nieuwe, gezellige vriend die Fred heette, en iedereen was het erover eens dat ze een stuk prettiger in de omgang was geworden. Jammer dat dat niet gold voor haar kat, Chanel. Die Chanel was George' eerste liefde, maar ze was een gemene, onaardige kat, en George' aanbidding van haar nam alarmerende vormen aan. Gelukkig kwam hij bij zinnen en zag hij haar nu als de poezenfeeks die ze was. Hoewel die burens nu onze vrienden waren, bleef Chanel naar ons blazen zodra ze ons zag. Tja, niet iedereen is aardig, en niet iedereen wil goede maatjes met iedereen zijn. Ik wel, George ook en mijn mensen ook, maar Chanel beslist niet. De hemel zij dank dat George nu met een wijde boog om haar heen loopt en ach, blazende katten bijten niet – niet dat we dichtbij genoeg kwamen om te zien of dat klopte.

‘Zo, het is al laat, we moeten maar op huis aan voordat Claire zich zorgen gaat maken,’ zei ik, moe van het rollen en met mijn vacht vol zand.

‘Oké. Maar we kunnen dit toch gauw weer gaan doen, hè?’ vroeg George.

‘Als je braaf bent,’ zei Bert, met een knipoog naar mij.

‘Misschien moet ik er een dag of twee van bijkomen,’ zei ik. ‘Ik ben niet zo jong als jij, George.’

‘Nee, maar oud ben je ook niet,’ zei hij snel. Bert en ik wisselden een blik. Sinds het verlies van Tijger was George bang dat hij ook mij zou verliezen. Het was logisch, maar ik was niet van plan ergens heen te gaan. Deze kat had nog levens genoeg.

‘O, daar zijn jullie, jongens,’ zei Claire toen we de keuken binnenwandelden, nadat we ons best hadden gedaan het zand van ons af te schudden, wat zoals gewoonlijk niet gelukt was.

Wanneer we van Zeebries weer naar Londen afreisden had het zand de gewoonte met ons mee te gaan.

‘Miauw,’ zei ik ter begroeting voor wij drieën naar onze etensbakjes gingen om ons avondeten te verorberen.

‘Nou, Jonathan en ik gaan zo een filmpje kijken, dus als jullie erbij willen komen...’ zei ze. Ik vond het altijd zo fijn dat Claire ons aansprak en behandelde alsof we mensen waren. We waren wel slimmer dan de meeste mensen, maar ik waardeerde het gebaar.

‘Miauw,’ antwoordde ik. Ons opkrullen op de bank met een film op tv klonk als de beste manier om de dag te beëindigen.

We aten, wasten ons en gingen naar de kleine tv-kamer. Bert nam zijn plekje op zijn lievelingsstoel in, terwijl George en ik ons opkrulden op het midden van de bank – de lekkerste kuil.

‘Jezus, Claire, er is nauwelijks meer plek voor ons, die katten nemen alle plaats in,’ zei Jonathan, terwijl hij zich op de smalle plek aan de zijkant perste.

‘Maar schat, we zouden het toch niet anders willen?’ reageerde Claire en ze kustte hem op de wang, terwijl ze probeerde ons opzij te schuiven. George en ik deden net of we al sliepen, dus uiteindelijk had ze geen andere keus dan op de vloer te gaan zitten, vlak voor haar man.

Hoofdstuk 2

‘Morgen gaan we weer terug naar Edgar Road, jongen,’ zei ik, en ik probeerde mijn verdriet dat onze vakantie ten einde liep te verbergen. Ik vond het hier zo heerlijk; ik genoot van de andere omgeving, dat ik met Bert kon optrekken en dat ik mijn gezin zo ontspannen kon zien. En niet te vergeten van het strand. Zelfs het zand vond ik oké. Nou ja, niet echt, ik verdroeg het hoogstens, al had ik het moeilijk met het feit dat het in mijn vacht bleef zitten, wat het wassen zo’n vermoeiende zaak maakte. Maar ik genoot van de zonsondergang aan zee, en het troostende geluid van de golfjes die zacht tegen de kust kabbelden, dus misschien moest ik dat zand maar gedogen.

‘Ik weet het, pap, en ik ben blij dat we onze vrienden en vooral Hana weer zullen zien, maar ik zal dit wel missen, vooral Bert.’

‘Ik ook, maar we zijn weer terug voor je het weet.’ Al onze gezinnen in Londen hadden gezworen ooit weer met zijn allen naar Zeebries te gaan en de keer dat we hier met zijn allen waren, was een van de fijnste tijden van mijn leven geweest. Iedereen van wie ik hield onder één dak zien, gaf me het gevoel de gelukkigste kat op aarde te zijn. Het huis was natuurlijk propvol, lawaaiig en chaotisch, maar ik zou niet anders willen.

‘Maar,’ begon George, en hij leek een beetje van streek, ‘dit is de eerste keer dat we teruggaan naar Edgar Road zonder dat we Tijgermama dan zien.’ Zijn stem brak en ik voelde zijn pijn. Geruststellend wreef ik mijn neus tegen zijn wang.

‘Ik weet het, jongen,’ zei ik. Bert keek me aan en kneep met zijn ogen om me een steuntje in de rug te geven. ‘Het zal wel vreemd zijn om niet direct naar haar toe te gaan om haar alles over de vakantie te vertellen, maar we kunnen het nog wel tegen haar zeggen.’

Door de herinnering werd ik weer overvallen door de pijn die ik elke keer voelde wanneer ik Tijgers huis passeerde, alsof ik een mes in mijn hart kreeg. Af en toe bleef ik naast haar kattenluik zitten, al wist ik dat ze daar nooit meer door zou komen. De droefheid nam niet af. Hoe moeilijk het ook was, als volwassen kat was het mijn plicht hem te helpen met zijn verdriet.

Ik had geleerd dat je je kinderen niet tegen verlies kunt beschermen; je kunt niet al het kwaad van de wereld tegenhouden. Je kunt hen echter wel helpen omgaan met hobbels in de weg. Dat is het enige wat een ouder kan doen. Als je vader of moeder wordt ga je je realiseren hoeveel talent je hebt voor liefde, maar het toont je ook je beperkingen. Hoe goed je ook je best doet, je hebt geen controle over wat de wereld op je bordje legt.

De nacht viel in op onze laatste vakantieavond en ik dacht aan iedereen van wie ik had gehouden en die ik kwijt was geraakt. De pijn wordt niet minder, maar je raakt er steeds meer aan gewend, denk ik.

‘George, weet je nog die eerste keer dat we langs haar huis moesten lopen en dat ze er niet meer was?’

‘Ja natuurlijk, het was afschuwelijk.’

‘En die tweede keer, toen ze er niet meer was met kerst?’

‘Het was zwaar.’

‘Dat weet ik. Maar ik wil dat je weet dat het iedere keer een beetje minder zwaar wordt,’ zei ik met de autoriteit van iemand die weet waar hij het over heeft.

‘Maar betekent dat dat we niet meer van haar houden?’ vroeg hij.

‘Nee, het betekent dat we net zoveel als anders van haar houden, maar dat we eraan wennen dat ze hier niet meer is,’ probeerde ik te verduidelijken.

‘Weet je,’ zei Bert, die al die tijd had gezwegen. ‘Iemand missen is heel natuurlijk, George. Ik mis je ook wanneer jullie niet hier in Lynstow zijn, maar ik moet door met mijn leven. Soms als ik

je mis, denk ik gewoon even aan iets wat je zei of iets waardoor je me aan het lachen maakte, en dan voel ik me al beter. Dan lijkt het net of je een beetje bij me bent.’

Ik kreeg een brok in mijn keel.

‘Ik denk de hele tijd aan Tijgermama.’

‘Kijk, George!’ zei ik, en ik begon opgewonden sprongetjes te maken toen de sterren aan de hemel verschenen. ‘Kijk naar die felle ster daar. Wat zie je dan?’

‘Dat is haar, ik voel het gewoon,’ zei George en hij klonk al gelukkiger. ‘Ik kan haar alles vertellen over de fantastische vakantie die we hebben gehad.’

Ik knikte terwijl hij er meteen mee begon. Bert en ik keken toe en lieten hem rustig praten tegen zijn moeder aan de hemel. Ik deed mijn best niet te denken aan hoe oneerlijk het allemaal was. Ik had nog altijd niet geaccepteerd dat ze uit ons leven was weggerukt, maar ik wist ook wel dat het overwinnen van mijn eigen problemen een deel van het proces was, dat ik echter moest verbergen voor George.

‘Weet je, we hebben geluk,’ zei ik, en ik probeerde mijn stem niet te laten beven toen George weer zweeg.

‘Dat hebben we zeker,’ zei Bert.

Bert was in Huize Zeebries komen wonen nadat hij weg was gelopen. Ik kwam te weten dat niet alle mensen lief waren voor hun huisdier en ik had zo’n medelijden met hem toen ik zijn verhaal hoorde. Maar nu had hij ons tenminste, en hij was blij met zijn leven hier. We hadden geprobeerd hem over te halen met ons mee te gaan naar Londen, maar hij zei dat het hem zwaar zou vallen niet meer aan zee te wonen. Ik kon dat wel een beetje begrijpen, maar ik hield ook van Londen. Ik hield van al dat verkeer en de drukte, en natuurlijk was Londen ook de plek waar al mijn andere vrienden en gezinnen woonden.

‘We hebben geluk dat we hier ook vaak samen zijn,’ zei George.

‘En ik heb geluk dat ik zulke fijne gezinnen en vrienden heb. En niet te vergeten dat ik zo’n knappe en charmante kat ben, van wie iedereen houdt.’ George knipoogde met zijn rechteroog.

‘De appel valt niet ver van de boom, hoor ik,’ zei Bert met een grijns.

Ik had geen idee wat hij bedoelde.

Bagage inpakken was altijd een hectisch gedoe. Niet wat George en mij betrof – we keken rustig toe hoe Jonathan kreunde om de hoeveelheid spullen die Claire had meegenomen. Hij gromde: ‘Hoe pas ik er in hemelsnaam nog bij in de auto?’ – al kwam dat altijd goed. George en ik zaten op het grasveld voor het huis en keken toe hoe hij hijgde en pufte en dingen zei die katten noch kinderen mochten horen. Het zweet stond hem op het voorhoofd terwijl hij in de zon probeerde om alle koffers in de kofferbak van de auto te krijgen. Terwijl hij daarmee bezig was, gaf Claire het huis snel een beurt. Ook al was er een schoonmaakster die Zeebries schoonhield en Bert zijn eten gaf als we weg waren, Claire wilde voorkomen dat die dame zou denken dat ze zich te goed voelde om haar eigen huis schoon te houden. Dus vloog ze van boven tot beneden door het huis terwijl de kinderen voor de laatste keer met hun vriendjes speelden.

Bert had zijn snor gedrukt. We hadden die ochtend al afscheid genomen tijdens een laatste wandeling voor we vertrokken. Hij vond het eigenlijk maar niks dat we gingen, hij zei dat hij er bedroefd van werd, dus verdween hij altijd vlak voor de auto vertrok. Hij was zo nu en dan een watje, hoewel hij een echte overlevingskat was, die had bewezen uit sterker hout gesneden te zijn dan de meeste andere katten. Ik zou hem missen. Maar ik wist ook dat we hem snel weer zouden zien. En met een verdrietig gevoel bedacht ik ook hoeveel geluk ik had om zoveel vrienden te hebben, en dat ze nog allemaal zulke góede vrienden waren ook.

Toen alle spullen eenmaal waren ingeladen, moest Claire zoals

gewoonlijk de kamers controleren voor ze zeker wist dat we niets vergeten waren. Jonathan zou zeker jammeren over de drukte op de weg, waar we beslist mee te maken kregen als we nu niet snel vertrokken. Ze riepen de kinderen naar de auto, die verdrietig waren dat de vakantie weer afgelopen was. Claire vrolijkte hen op door hen eraan te herinneren dat ze nu snel hun vriendjes thuis weer zouden zien, en George en ik werden in de reismand getild, iets waar ik eerlijk gezegd niet gek op was. Al zaten George en ik er samen in en lag er een zachte deken in om op te liggen, ik hield er niet van om opgesloten te zitten. Het maakte me onrustig, al liet ik dat niet aan George merken. Ik vond het een schande dat Jonathan zijn gevoelens niet kon verbergen, als ik het wel kon.

‘Claire, als we nu niet als de bliksem vertrekken, moeten we uren langer rijden dan nodig is,’ snauwde hij.

‘Oké, kalmeer eens een beetje, we zijn klaar. Toby, gordel om,’ commandeerde Claire terwijl ze Summer in het kinderzitje vastzette. Toby was oud genoeg om het alleen af te kunnen. Eindelijk, na nog één keer het huis te hebben gecontroleerd, ging Claire in de auto zitten.

‘Oké, kan ik nou eindelijk vertrekken?’ vroeg Jonathan prikkelbaar.

‘Ja. Zitten we goed?’

‘Ik heb honger,’ zei Summer, en de lange reis naar huis begon.

De avond was al gevallen tegen de tijd dat we Edgar Road bereikten. Jonathan had gelijk gehad, de verkeersdrukke was enorm, maar Claire had hem beziggehouden met een kruiswoordpuzzel. Ik was erachter gekomen dat Jonathan gelukkig was als hij zich slim voelde, dus ik ga ervan uit dat Claire hem alleen dingen vroeg waarvan ze wist dat hij het antwoord zou raden. Ze was behoorlijk intelligent, mijn Claire. De kinderen kregen wat te snoepen en vielen uiteindelijk in slaap en dus was de reis lang maar vredig. Zelfs George lag lief naast me te slapen. Ik had vreselijk de behoefte

om mijn poten te strekken in de frisse lucht. Toen Claire de kinderen het huis in leidde en Jonathan de bagage uit de auto haalde, nadat hij eerst George en mij uit de mand had gelaten, ademde ik de Londense lucht in, die zo anders was dan die in Devon, maar ook zo vertrouwd.

‘Welkom thuis, jongen,’ zei ik terwijl we ons uitrekten. Voor we naar binnen gingen, wierp ik een steelse blik op de kant waar Tijger had gewoond. Nee, het was er niet gemakkelijker op geworden, maar ik hoopte dat het dat snel werd terwijl ik een klaaglijk miauwetje onderdrukte.

Als we toen Tijger nog leefde thuiskwamen na een vakantie, ging ik altijd meteen naar haar toe om haar te vertellen hoe blij ik was weer thuis te zijn. Maar dat kon nu niet meer, ik kon haar niet gaan vertellen hoe ik haar had gemist, en het deed me pijn om me af te wenden van haar huis nu ik wist dat ze daar niet meer was.

Ik knipperde een traantje weg, joeg mijn zoon naar binnen en stapte de warmte van ons eigen huis in. Eenmaal in de keuken zei ik dat hij maar snel moest gaan slapen, want het was een lange en vermoeiende reis geweest. Eerlijk gezegd wilde ik alles zo snel mogelijk vergeten en gaan slapen, en ik hoopte dat ik me morgen beter zou voelen, of op zijn minst klaar voor een nieuwe dag.